

Varga Gyula

„Táncos” Nagy Antal

Nagy Antal Hajdúböszörményben született. Édesapja cipésmester volt, de mellette gazdálkodott is, ámár a földeket bérelték, ez később sok nehézségeket okozott. Édesapja 1901-ben született, édesanyja pedig 1914-ben. Ő maga 1947-ben született kései gyerekként, de még későbbi gyerekként egy öccse is lett a családban. A családot támogatta a keresztmama, aki egyben nagynéni is volt. Ők nagyon jól gazdálkodtak a földjeiken, de a Tsz-esítés folytán elvesztették a földjeiket. Antal a nyolc osztály elvégzése után Tiszavasváribába ment tanulni, ahol mezőgazdasági gépszerelő szakon végzett. Az iskola elvégzése után Debrecenben dolgozott egy évet a mezőgazdaságban, majd kötelező katonai szolgálatát töltötte két évig 1967-1969-ig.

A hazatérés után feleségül vette Debreceni Máriát, akitől három gyermeke született, két fiú és egy lány. A későbbiek folyamán levelező tagozaton érettségizett a Bocskai István Gimnáziumban.

A néptáncal történő találkozás az általános iskolában Ecsedi Gáborhoz köthető, aki ifjúsági együttest vezetett egy tanévig. A továbbiakban a Bocskai Néptánc Együttes tagja lett, amelynek akkor Bársony András volt a vezetője és Rab Péter volt az asszisztense. Bársony Andrásához kötődik egyébként a hortobágyi pásztortáncok betanítása is, amely a későbbiek során az együttes egyik fő számává vált. Nagy Antal a katonaság után 1971-től az együttesnél dolgozott, közben a néptáncoktatói képzést is megszerezte. Oktatói voltak többek között Varga Gyula, Béres András és Kardos László.

1972 után Bársony András átadta a vezetést Rab Péternek, aki azonban nem vállalta a táncgyűttes vezetését, és így mint legjobb táncos, 1973-ban átvette az együttes

Fotó: Szabó Miklós

vezetését. Nagyon sok nehézséggel kellett szembenéznie, ennek az egyik oka az utánpótlás hiánya volt, tudniillik a korábbi korszakban nem fordítottak elegendő figyelmet a fiatalok képzésére. A másik oka pedig az volt, hogy az idősebbek közül nagyon sokan abbahagyták a táncolást.

Nagy Antal vezette a néptáncgyűttest, ő oktatta a koreografált táncokat és különböző tanfolyamra küldte az utánpótlás bázis vezetőit. Ebben nagy segítségére volt Vaszkó Antalné, majd később felesége Debreceni Mária. A későbbiekben kialakult egy rendszer, amely alapján a hetedik-nyolcadik osztályosokat Marika vezette, az alsó tagozatot pedig Juhász Katalin és mellettük Fehér Katalin dolgozott asszisztensként. Nagyon sokat jelentett a zene és tánc megújításában a repertoár bővítése, amelyben elsősorban zenci részről Kapusi Kálmánné, Ruha Margit és Gargya Anikó vettek részt.

Sajnos ezekben az években a közművelődés nehéz helyzetbe került – különböző csoportok harcoltak egymással a meglévő forrásokért – ennek ellenére az együttes ezek-

ben a nehéz években is működött tovább. A későbbi években, amikor már sikeresebb volt a közművelődés finanszírozása, a város jobban tudta támogatni az együttes működését is. Ennek eredménye volt, hogy 1976-ban Erdélyben Nagyváradon is fel tudott lépni az együttes, nagy sikert aratva mind a táncosoknak, mind a nézőknek.

1980-ban Mónus Imre igazgatósága idején már beérett a közös munka gyümölcse: sikeresen működött a táncgyűttes, mellette pedig az ifjúsági csoportok. Az aranyminősítés megszerzése után Európa több országában is nagy sikerrel vendég szerepeltek (Dánia Finnország, Olaszország, Bulgária stb.). 1987-ben befejezte a néptánc együttes vezetését és úgy érzi, hogy teljes munkát végzett. A tánc az életében a vőfély szerepek alkalmával tovább élt.

A református egyházba gyakorlatilag én beleszülettem. A nagynéném, aki egyben a keresztanyám is volt vasárnaponként mindig elvitt a templomba. Ezek után, természetesen, a szocialista korban is megőriztem a vallási életemet, keresztény voltam mindig

a Kálvin téri gyülekezet tagjaként dolgoztam, hol hívőként, hol presbiterként. Furcsa érzés volt megélni, hogy a rendszerváltás előtt a hívők száma folyamatosan csökkent, utána hirtelen növekedett, majd mostanában megint csökkent. (Fekete Károly beszédében az elmúlt héten emlegette, hogy

vannak úgynevezett alvó keresztények, akik nem járnak templomba, csak születéskor és a halálkor.) (A szerző megjegyzése.)

Ha visszapillantok erre a hetven évre mondta Táncos Nagy Antal mindez csak egy pillantás volt. Sajnos feleségem elhunyt, de elégedetten élek, gyönyörű családom és

unokáim vannak, akikkel nap, mint nap tartom a kapcsolatot és – mellette ott van a szőlőm, ahová gyakran járok, elborozgattunk a barátokkal és jó közösségben élek.

Fotó: Szabó Miklós

Fotó: Szabó Miklós